

Raport grupy fokusowej - Polska

"Ogry powinny istnieć tylko w bajkach"

Projekt nr 2023-1-IT02-KA210-ADU-000166636

Wprowadzenie

Grupa fokusowa, zorganizowana w ramach projektu Erasmus Plus "Ogry istnieją tylko w bajkach", to inicjatywa mająca na celu zajęcie się i głębsze zrozumienie kwestii przemocy wobec nieletnich w regionie Basilicata. Grupa fokusowa składała się z 10 pytań i obejmowała trzech lokalnych psychologów z bezpośrednim doświadczeniem w tej dziedzinie, co miało na celu zebranie jakościowych spostrzeżeń i profesjonalnych opinii na temat charakteru, rozprzestrzeniania się i skutków przemocy wobec nieletnich w społeczności. Poprzez konstruktywny i refleksyjny dialog, grupa badała różne wymiary problemu, w tym oznaki i objawy wykorzystywania, skuteczność istniejących zasobów i usług dla dzieci-ofiar, przeszkody napotymane w poszukiwaniu pomocy oraz strategie poprawy ochrony i wsparcia dzieci.

Grupa fokusowa ma dwojaki cel: z jednej strony weryfikuje stan psychiczny beneficjentów projektu, identyfikując wszelkie potrzeby specjalnych procedur wspierających ich w rozwoju projektu; z drugiej strony jest proponowana jako faza przygotowawcza do szerszych europejskich badań na ten temat. Dziękując się doświadczeniami zawodowymi i omawiając konkretne przypadki, uczestnicy przyczyniają się do nakreślenia złożonego i wieloaspektowego obrazu przemocy wobec dzieci, zapewniając solidną podstawę dla przyszłych działań i polityk interwencyjnych.

Wyniki wyszukiwania zapewniają kompleksowy przegląd przemocy wobec dzieci, jej definicji, oznak i objawów, a także skuteczności zasobów i usług dostępnych w celu wspierania dzieci będących ofiarami przemocy. Odpowiedzi podkreślają znaczenie współpracy między instytucjami, szkołami i organizacjami w celu skutecznego przeciwdziałania przemocy wobec dzieci. Uznano również, że lokalna kultura odgrywa znaczącą rolę w kształtowaniu postaw wobec przemocy wobec dzieci i chęci interwencji.

Grupa fokusowa nie tylko podkreśla krytyczną potrzebę przeciwdziałania przemocy wobec nieletnich poprzez ukierunkowane działania i odpowiednie wsparcie, ale także podkreśla znaczenie edukacji personelu pracującego z nieletnimi.

Raport

Kto odpowiedział:

E-mail

2 psychologów

1 Pedagog/psycholog

1 Nauczyciel szkolny

1. Jak można ogólnie zdefiniować znęcanie się nad dziećmi?

Odpowiedzi:

- Przemoc wobec nieletnich odnosi się do wszelkich aktów fizycznego, emocjonalnego, seksualnego znęcania się lub krzywdzenia osób poniżej 18 roku życia.

- Przemoc może być fizyczna lub skierowana na procesy psychiczne (wampir psychiczny).
- Są to wszelkiego rodzaju działania represyjne wobec rówieśnika lub osoby starszej, mające na celu wywarcie presji, upokorzenie, znieważenie, SPOWODOWANIE HUMILIZACJI.
- Przemoc wobec nieletnich może przybierać formę fizyczną, seksualną lub emocjonalną i jest szkodliwa dla dziecka.

2. Jak rozpowszechniony jest według Ciebie problem wykorzystywania dzieci w Twojej społeczności/regionie?

Odpowiedzi:

- Nie jest on szeroko rozpowszechniony
- Polskie społeczeństwo jest opresyjne, nieustannie wymagając od innych samokontroli, co może wcześniej doprowadzić do przemocy w pewnym stopniu.
- Jest to bardzo powszechne zjawisko, dotyczące 80% populacji
- W zawodzie nauczyciela jest to praktycznie codzienność i w dużej mierze dotyczy przemocy rówieśniczej.

3. Jakie mogą być oznaki lub objawy, że dziecko padło ofiarą przemocy, zgodnie z Twoim doświadczeniem lub wiedzą?

Odpowiedzi:

- niewyjaśnione obrażenia
- zmiany w zachowaniu
- strach przed dorosłymi
- złe oceny w szkole
 - Brak samokontroli
 - Niepokój
 - Uzależnienie od mediów społecznościowych lub gier online
 - Przede wszystkim obraźliwe wpisy i wulgaryzmy.
 - Objawy mogą obejmować widoczne ślady na ciele (siniaki, zaczerwienienia, zadrapania), ale także wycofanie się z relacji z przyjaciółmi lub dorosłymi, pobłażliwość, brak zaufania i częste nieobecności w szkole.

4. Jak oceniasz skuteczność zasobów i usług dostępnych obecnie dla dzieci będących ofiarami przemocy w Twojej okolicy?

Odpowiedzi:

- Brak opinii
- Nawet jeśli wiedzą o incydencie lub przemocy, często nie reagują natychmiast lub nie wiedzą, gdzie się udać i co zrobić.
- Cóż, są to działania konieczne, choć nie zawsze skuteczne.
- Jeżeli chodzi o dostępność, to myślę, że jeżeli jest duża, to tutaj w Krakowie jest naprawdę coraz więcej różnego rodzaju placówek, fundacji, stowarzyszeń, poradni, gdzie można taką pomoc uzyskać. Natomiast jeśli chodzi o skuteczność, to myślę, że to zależy od tego, o jakiej przemocy rówieśniczej czy rodzinnej mówimy. Prawdopodobnie sytuacje rodzinne są bardzo złożone i skomplikowane i trudno jest ocenić skuteczność.

5. Jak myślisz, jakie przeszkody mogą napotykać dzieci szukające pomocy lub zgłaszające przemoc?

Odpowiedzi:

- strach
- wstyd
- brak wiedzy
- uzależnienie od sprawcy
- Nauczyciele obawiają się, że zostaną pociągnięci do odpowiedzialności za brak terminowej reakcji na przypadki przemocy, więc wolą trzymać się z boku.
- Rodzaj wstydu, brak odwagi i strach przed różnymi reakcjami rówieśników.
- Myślę, że w dużej mierze chodzi o kwestie emocjonalne. Jeśli sprawcą jest rodzic, dziecko boi się zgłosić to własnemu ojcu lub matce, że zostanie mu to na przykład odebrane.

6. Jak obecnie wygląda sytuacja w Twojej społeczności/regionalnie w zakresie wsparcia i ochrony dzieci będących ofiarami przemocy?

Odpowiedzi:

- Wszyscy ludzie w moim miejscu pracy są chętni do pomocy osobom wykorzystywanym.
- Nasza szkoła zatrudnia psychologa po przypadku przemocy, który został ujawniony po kilku miesiącach. Uczniowie poinformowali nauczyciela, ale ten zwlekał z powiadomieniem dyrektora.
- Wspieram na każdym kroku, pomagam, rozmawiam, prowadzę lekcje edukacyjne.
- Jest to jeden z głównych priorytetów badań i zapewniania bezpieczeństwa, a także wspierania, zgłaszania i szukania pomocy dla dzieci doświadczających przemocy.

7. W jaki sposób możesz poprawić komunikację i świadomość na temat przemocy wobec dzieci w swojej społeczności?

Odpowiedzi:

- Współpraca między organizacjami społecznymi i pracownikami służby zdrowia,
- Uczenie dzieci o ich prawach
- Pokazywanie prezentacji oraz prowadzenie niezwykłych warsztatów.
- Zapobieganie, kampanie uświadamiające na temat przemocy rówieśniczej. Otwartość, rozmowy.
- Poprzez szkolenia i wykłady prowadzone przez zaproszone osoby, które pracują i zajmują się tym na co dzień.

8. Jaka jest Twoja opinia na temat współpracy między instytucjami, szkołami i organizacjami w rozwiązywaniu przypadków przemocy wobec dzieci?

Odpowiedzi:

- Nie mam doświadczenia w tej dziedzinie,
- Brak wystarczającej współpracy w tym obszarze
- Dobrze nam się współpracuje, to są instytucje wspierające
- Uważam, że ta współpraca jest możliwa, nie zawsze dostajemy ją od razu, ale dzięki dużej dyspozycyjności różnych instytucji uzyskuję tę pomoc, bardzo blisko współpracujemy z kuratorami, Ośrodkami Pomocy i policją.

9. W jaki sposób lokalna kultura wpływa na postrzeganie przemocy wobec dzieci i gotowość do interwencji?

Odpowiedzi:

- Normy kulturowe kształtują postawy wobec dyscypliny rodzicielskiej, roli dzieci w rodzinie, a przekonania religijne mogą również wpływać na postrzeganie dzieci w społeczeństwie.
- Nie mam wystarczających informacji na ten temat, moja instytucja szkolna powinna kształcić nauczycieli w tym zakresie.
- Często się go unika i ignoruje.
- Myślę, że ma to ogromny wpływ na dalszy rozwój. Wciąż zbyt rzadko reagujemy na wszelkiego rodzaju zaczepki, wyzwiska, pierwsze sygnały, które zaczynają się od przemocy, a które mogą przerodzić się w dużo poważniejsze zachowania.

10. Jak myślisz, co jest niezbędne do prawidłowej identyfikacji i wspierania dzieci, które doświadczyły przemocy w Twojej społeczności?

Odpowiedzi:

- Powinniśmy zapewnić ochronę, umieścić dzieci w bezpiecznym i wspierającym środowisku.
- Dzieci powinny mieć możliwość skorzystania z infolinii za każdym razem, gdy czują się wykorzystywane.
- Nauczyciele powinni zostać przeszkoleni, jak rozpoznać przypadek przemocy, co należy zrobić, kogo poinformować, jak traktować ofiarę itp.
 - Ankiety, rozmowy, spotkania.
 - Interwencja, zainteresowanie, poświęcenie czasu na rozmowę, wywiad z rodzicami/opiekunami, nauczycielami i kolegami. W przypadku jakichkolwiek sygnałów, przekazanie sprawy odpowiednim służbom i znalezienie wsparcia i pomocy psychologicznej dla ofiary.

Analiza raportu

Na podstawie odpowiedzi udzielonych przez trzech lokalnych psychologów w ramach projektu Erasmus Plus "Ogry istnieją tylko w bajkach", poniższy raport podsumowuje ich spostrzeżenia, doświadczenia i sugestie dotyczące przemocy wobec nieletnich w Krakowie.

1. Definicja i rozpowszechnianie przemocy wobec dzieci

Przemoc wobec dzieci definiuje się jako każdy akt przemocy fizycznej, emocjonalnej lub seksualnej lub krzywdy wyrządzonej osobom poniżej 18 roku życia. Może ono przybierać różne formy, w tym przemocy fizycznej, seksualnej lub emocjonalnej, i może być popełniane przez rówieśników lub osoby starsze. Akty te mogą być ukierunkowane na procesy fizyczne lub psychiczne i mają na celu wyrządzenie krzywdy, upokorzenie lub wywarcie presji.

Postrzeganie przemocy wobec dzieci w społeczności/regionie jest różne:

Niektórzy respondenci uważają, że nie jest on szeroko rozpowszechniony.

Inni opisują polskie społeczeństwo jako opresyjne, co może prowadzić do wczesnej przemocy.

Inna perspektywa sugeruje, że znęcanie się nad dziećmi jest bardzo powszechnym zjawiskiem, dotykającym 80% populacji.

Ponadto w zawodzie nauczyciela przemoc rówieśnicza jest zjawiskiem powszechnym, występującym praktycznie każdego dnia.

2. Oznaki i objawy przemocy

Oznaki i objawy świadczące o tym, że dziecko padło ofiarą przemocy obejmują:

Niewyjaśnione obrażenia: Ślady fizyczne, takie jak siniaki, zaczerwienienia lub zadrapania, których nie można wyjaśnić.

Zmiany w zachowaniu: Zmiany we wzorcach zachowań, takie jak zwiększona agresja, lęk lub depresja.

Strach przed dorosłymi: Strach lub lęk przed dorosłymi, który może być oznaką znęcania się.

Złe oceny w szkole: Słabe wyniki w nauce lub częste nieobecności w szkole.

Brak samokontroli: Trudności w kontrolowaniu emocji lub zachowania.

Lęk: Zwiększony niepokój lub strach.

Uzależnienie od mediów społecznościowych lub gier online: Nadmierne korzystanie z mediów społecznościowych lub gier online jako mechanizmu radzenia sobie.

Obraźliwe wpisy i wulgaryzmy: Używanie obraźliwego języka lub treści o charakterze jednoznacznym.

Widoczne ślady na ciele: Fizyczne oznaki znęcania się, takie jak siniaki, zaczerwienienia lub zadrapania.

Wycofywanie się z relacji: Unikanie interakcji społecznych lub relacji z przyjaciółmi lub dorosłymi.

Pobłażliwość: Brak zainteresowania czynnościami lub hobby.

Brak zaufania: Trudności z zaufaniem innym.

Częste nieobecności w szkole: Częste nieobecności w szkole lub na innych zajęciach.

Objawy te nie muszą oznaczać, że dziecko było molestowane, ale mogą wskazywać na problem, który wymaga uwagi i wsparcia.

3. Skuteczność dostępnych zasobów i usług

Skuteczność zasobów i usług dla dzieci będących ofiarami przemocy na tym obszarze jest oceniana następująco:

Niektórzy respondenci nie mają zdania na temat skuteczności.

Inni zauważają, że nawet jeśli ludzie wiedzą o incydencie lub przemocy, często nie reagują natychmiast lub nie wiedzą, gdzie się udać lub co zrobić.

Inna perspektywa sugeruje, że zasoby i usługi są niezbędne, ale nie zawsze skuteczne.

Jeśli chodzi o dostępność, Kraków dysponuje dużą liczbą placówek, fundacji, stowarzyszeń i poradni, które świadczą pomoc. Jednak skuteczność tych usług zależy od rodzaju przemocy, zwłaszcza w sytuacjach rodzinnych, które często są złożone i trudne do oceny.

4. Przeszkody w zwróceniu się o pomoc

Przeszkody, jakie mogą napotkać dzieci szukające pomocy lub zgłaszające przemoc, to m.in:

Strach: Strach przed sprawcą, strach przed konsekwencjami lub strach przed znalezieniem się w trudnej sytuacji.

Wstyd: Uczucie wstydu lub zażenowania z powodu zaistniałej sytuacji.

Brak wiedzy: Niewiedza, gdzie się udać lub co zrobić.

Zależność od sprawcy: Poczucie zależności od sprawcy i strach przed byciem bez niego.

Strach nauczycieli: Nauczyciele obawiają się, że zostaną oskarżeni i pociągnięci do odpowiedzialności za brak terminowej reakcji na przypadki przemocy, co skłania ich do milczenia.

Strach przed reakcją rówieśników: Strach przed reakcją rówieśników na daną sytuację.

Kwestie emocjonalne: Emocjonalne uzależnienie od sprawcy, takie jak strach przed odebraniem dziecka, jeśli zgłosi ono wykorzystywanie.

Przeszkody te mogą utrudniać dzieciom szukanie pomocy lub zgłaszanie przemocy, zwłaszcza jeśli sprawcą jest rodzic lub ktoś, na kim polegają.

5. Wsparcie i ochrona w społeczności

Stanowisko społeczności/regionu w sprawie wspierania i ochrony dzieci będących ofiarami przemocy jest następujące:

Wsparcie w miejscu pracy: Wszystkie osoby w miejscu pracy respondenta są chętne do pomocy ofiarom wykorzystywania dzieci.

Reakcja szkoły: Po zgłoszeniu przypadku przemocy szkoła zatrudniła psychologa i podjęła kroki w celu rozwiązania problemu. Jednak nauczyciel, który początkowo otrzymał zgłoszenie, z opóźnieniem poinformował dyrektora szkoły.

Osobiste wsparcie: Respondent osobiście wspiera pokrzywdzone dzieci, pomagając im, rozmawiając z nimi i prowadząc lekcje edukacyjne.

Priorytetowe traktowanie bezpieczeństwa i wsparcia: Zapewnienie bezpieczeństwa i dobrego samopoczucia dzieci doświadczających przemocy jest najwyższym priorytetem, obejmującym badania, zgłaszanie i szukanie pomocy.

Odpowiedzi te wskazują na zaangażowanie we wspieranie i ochronę dzieci będących ofiarami przemocy w społeczności i regionie.

6. Komunikacja i świadomość

Aby poprawić komunikację i świadomość na temat przemocy wobec dzieci w społeczności, sugerowane są następujące strategie:

Współpraca: Współpraca między organizacjami społecznymi i pracownikami służby zdrowia w celu rozwiązania problemu.

Nauczanie dzieci o ich prawach: Edukacja dzieci na temat ich praw i sposobów ochrony.

Prezentacje i warsztaty: Organizowanie prezentacji i warsztatów w celu podnoszenia świadomości na temat przemocy wobec dzieci.

Kampanie prewencyjne: Prowadzenie kampanii uświadamiających skoncentrowanych na przemocy rówieśniczej oraz promowanie otwartości i rozmów.

Szkolenia i wykłady: Zapewnienie szkoleń i wykładów prowadzonych przez ekspertów, którzy na co dzień pracują z problemem przemocy wobec dzieci.

Strategie te mają na celu zwiększenie świadomości i zrozumienia przemocy wobec dzieci, promowanie profilaktyki i wspieranie dobrostanu dzieci w społeczności.

7. Współpraca między instytucjami

Opinie na temat współpracy między instytucjami, szkołami i organizacjami w radzeniu sobie z przypadkami przemocy wobec dzieci są zróżnicowane:

Brak doświadczenia: Jednemu respondentowi brakuje doświadczenia w tej dziedzinie.

Niewystarczająca współpraca: Inny respondent zauważa, że współpraca w tym obszarze jest niewystarczająca.

Dobra współpraca: Niektórzy respondenci twierdzą jednak, że dobrze współpracują z instytucjami wspierającymi.

Możliwa współpraca: Inny respondent uważa, że współpraca jest możliwa, choć nie zawsze od razu. Wspomnieli oni, że dostępność różnych instytucji pomaga i ściśle współpracują z kuratorami sądowymi, ośrodkami pomocy i policją.

Odpowiedzi te wskazują na mieszane opinie na temat skuteczności współpracy w rozwiązywaniu problemu przemocy wobec dzieci.

8. Wpływ lokalnej kultury

Lokalna kultura wpływa na postrzeganie przemocy wobec dzieci i gotowość do interwencji w następujący sposób:

Normy kulturowe: Normy kulturowe kształtują postawy wobec dyscypliny rodzicielskiej, roli dzieci w rodzinie i przekonań religijnych, co może wpływać na postrzeganie dzieci w społeczeństwie.

Brak informacji: Niektórym respondentom brakuje wystarczających informacji na ten temat i sugerują, że ich placówki szkolne powinny edukować nauczycieli w tym zakresie.

Unikanie i ignorancja: Przemoc wobec dzieci jest często unikana i ignorowana, co może prowadzić do braku interwencji.

Wpływ na rozwój: Lokalna kultura ma znaczący wpływ na dalszy rozwój, ponieważ ludzie mają tendencję do zbyt rzadkiego reagowania na początkowe oznaki przemocy, które mogą eskalować w poważniejsze zachowania.

Odpowiedzi te wskazują, że lokalna kultura odgrywa znaczącą rolę w kształtowaniu postaw wobec przemocy wobec dzieci i chęci interwencji.

9. Środki wsparcia dla dzieci / ofiar przemocy.

Aby prawidłowo identyfikować i wspierać dzieci, które doświadczyły przemocy w społeczności, następujące środki są uważane za niezbędne:

Ochrona i wsparcie: Zapewnienie bezpiecznego i wspierającego środowiska dla dzieci, które doświadczyły przemocy.

Dostęp do infolinii: Zapewnienie dzieciom dostępu do infolinii w celu zgłaszania nadużyć i szukania pomocy w razie potrzeby.

Edukacja nauczycieli: Edukacja nauczycieli w zakresie tego, jak rozpoznawać oznaki przemocy, co robić, kogo informować i jak traktować ofiary.

Ankiety i rozmowy: Przeprowadzanie ankiet, rozmów i spotkań w celu identyfikacji i przeciwdziałania przemocy wobec dzieci.

Interwencja i wsparcie: Wdrażanie strategii interwencyjnych, okazywanie zainteresowania i poświęcanie czasu na rozmowę z dziećmi. Obejmuje to rozmowy z rodzicami, nauczycielami i kolegami oraz przekazywanie spraw do odpowiednich służb w celu uzyskania wsparcia i pomocy psychologicznej.

Środki te mają na celu zapewnienie dzieciom, które doświadczyły przemocy, niezbędnego wsparcia i ochrony w celu wyleczenia i powrotu do zdrowia.

Wnioski i zalecenia

Wnioski i rekomendacje, które wyłoniły się z grupy fokusowej "Ogry istnieją tylko w bajkach", w której uczestniczyło trzech psychologów, pedagog i jeden nauczyciel z Krakowa, oferują dogłębne spojrzenie na kwestię przemocy wobec nieletnich w społeczności i nakreślają kierunki działań, aby skutecznie rozwiązać ten poważny problem.

Oto zwięzłe podsumowanie kluczowych punktów dotyczących znęcania się nad dziećmi na podstawie wyników wyszukiwania:

Znęcanie się nad dziećmi odnosi się do wszelkich aktów przemocy fizycznej, emocjonalnej lub seksualnej wobec nieletnich poniżej 18 roku życia, które powodują szkody. Objawy mogą obejmować niewyjaśnione obrażenia, zmiany w zachowaniu, strach przed dorosłymi i słabe wyniki w nauce.

Chociaż dokładna częstość występowania przemocy wobec dzieci jest niejasna, jest to powszechny problem, który często nie jest zgłaszany z powodu strachu, wstydu i zależności od sprawcy. Przeszkody w szukaniu pomocy obejmują brak wiedzy, kwestie emocjonalne i strach przed konsekwencjami.

Skuteczne wsparcie wymaga współpracy między służbami socjalnymi, pracownikami służby zdrowia, szkołami i organizacjami w celu wczesnej identyfikacji przypadków, zapewnienia ochrony i doradztwa ofiarom oraz podnoszenia świadomości poprzez kampanie edukacyjne i profilaktyczne. Normy kulturowe i postawy wobec dzieci mogą znacząco wpływać na chęć interwencji.

Kluczowe elementy wsparcia dla krzywdzonych dzieci obejmują zapewnienie bezpiecznego środowiska, infolinie, szkolenie nauczycieli w zakresie rozpoznawania sygnałów oraz kompleksową interwencję obejmującą wywiady, doradztwo i przekazywanie spraw odpowiednim służbom.

Wnioski:

Definicja i rozpowszechnianie przemocy wobec dzieci: Przemoc wobec dzieci definiuje się jako każdy akt fizycznej, emocjonalnej lub seksualnej przemocy lub krzywdy wyrządzonej osobom poniżej 18 roku życia. Postrzeganie przemocy wobec dzieci w społeczności/regionie jest zróżnicowane, przy czym niektórzy respondenci uważają, że nie jest ona szeroko rozpowszechniona, podczas gdy inni opisują polskie społeczeństwo jako opresyjne, prowadzące do wczesnej przemocy.

Oznaki i objawy przemocy: Oznaki i objawy świadczące o tym, że dziecko doświadczyło przemocy obejmują niewyjaśnione obrażenia, zmiany w zachowaniu, strach przed dorosłymi, złe oceny w szkole, brak samokontroli, niepokój, uzależnienie od mediów społecznościowych lub gier online, obraźliwe wpisy i wulgaryzmy, widoczne ślady na ciele, wycofanie się z relacji, pobłażliwość i brak zaufania.

Skuteczność dostępnych zasobów i usług: Skuteczność zasobów i usług dla dzieci będących ofiarami przemocy w okolicy jest oceniana następująco: niektórzy respondenci nie mają zdania na temat skuteczności, podczas gdy inni zauważają, że nawet jeśli ludzie wiedzą o incydencie lub przemocy, często nie reagują natychmiast lub nie wiedzą, gdzie się udać lub co zrobić.

Przeszkody w zwróceniu się o pomoc: Przeszkody, jakie mogą napotkać dzieci szukające pomocy lub zgłaszające przemoc, obejmują strach, wstyd, brak wiedzy, zależność od sprawcy, strach nauczycieli, strach przed reakcją rówieśników i kwestie emocjonalne.

Wsparcie i ochrona w społeczności: Stanowisko społeczności/regionu w zakresie wspierania i ochrony dzieci będących ofiarami przemocy jest następujące: wsparcie w miejscu pracy, reakcja szkoły, wsparcie osobiste oraz priorytetowe traktowanie bezpieczeństwa i wsparcia.

Komunikacja i świadomość: Aby poprawić komunikację i świadomość na temat przemocy wobec dzieci w społeczności, sugerowane są następujące strategie: współpraca, nauczanie dzieci o ich prawach, prezentacje i warsztaty, kampanie prewencyjne oraz szkolenia i wykłady.

Współpraca między instytucjami: Opinie na temat współpracy między instytucjami, szkołami i organizacjami w radzeniu sobie z przypadkami przemocy wobec dzieci są zróżnicowane, w tym brak doświadczenia, niewystarczająca współpraca, dobra współpraca i możliwa współpraca.

Wpływ kultury lokalnej: Lokalna kultura wpływa na postrzeganie przemocy wobec dzieci i chęć interwencji w następujący sposób: normy kulturowe, brak informacji, unikanie i ignorancja oraz wpływ na rozwój.

Środki wsparcia dla dzieci / ofiar przemocy: Aby prawidłowo identyfikować i wspierać dzieci, które doświadczyły przemocy w społeczności, następujące środki są uważane za niezbędne: ochrona i wsparcie, dostęp do infolinii, edukacja nauczycieli, ankiety i rozmowy, interwencja i wsparcie oraz zapewnienie bezpieczeństwa i dobrego samopoczucia dzieci doświadczających przemocy.

Zalecenia:

Kształcenie ustawiczne: Niezbędne jest wdrożenie programów kształcenia ustawicznego dla nauczycieli, pracowników socjalnych, psychologów i wszystkich specjalistów, którzy mają kontakt z dziećmi. Programy te powinny mieć na celu wzmocnienie zdolności rozpoznawania oznak nadużyć i zapewnienie umiejętności niezbędnych do skutecznej interwencji.

Współpraca: Współpraca między organizacjami społecznymi i pracownikami służby zdrowia w celu skutecznego przeciwdziałania przemocy wobec dzieci.

Dostęp do infolinii: Zapewnienie dzieciom dostępu do infolinii w celu zgłaszania nadużyć i szukania pomocy w razie potrzeby.

Ankiety i rozmowy: Przeprowadzanie ankiet, rozmów i spotkań w celu identyfikacji i przeciwdziałania przemocy wobec dzieci.

Interwencja i wsparcie: Wdrażanie strategii interwencyjnych, okazywanie zainteresowania i poświęcanie czasu na rozmowę z dziećmi. Obejmuje to rozmowy z rodzicami, nauczycielami i kolegami oraz przekazywanie spraw do odpowiednich służb w celu uzyskania wsparcia i pomocy psychologicznej.

Priorytetowe traktowanie bezpieczeństwa i wsparcia: Zapewnienie bezpieczeństwa i dobrego samopoczucia dzieciom doświadczającym przemocy jest najwyższym priorytetem, obejmującym badania, zgłaszanie i szukanie pomocy.

Komunikacja i świadomość: Prowadzenie kampanii uświadamiających na temat przemocy rówieśniczej oraz promowanie otwartości i rozmów.

Kultura lokalna: Odniesienie się do norm kulturowych, które kształtują postawy wobec dyscypliny rodzicielskiej, roli dzieci w rodzinie i przekonań religijnych, które mogą wpływać na postrzeganie dzieci w społeczeństwie.

Wsparcie społeczności: Zapewnienie bezpiecznego i wspierającego środowiska dla dzieci, które doświadczyły przemocy oraz zapewnienie, że wszystkie osoby w miejscu pracy są chętne do pomocy ofiarom przemocy wobec dzieci.

TEN DOKUMENT ZOSTAŁ UTWORZONY W RAMACH PROJEKTU

"Ogry powinny istnieć tylko w bajkach

Projekt nr 2023-1-IT02-KA210-ADU-000166636

przez Euro-Idea Fundacja Społeczno-Kulturalna

Maj 2024, Kraków, Polska

Kontakt:

Tel: +48 795071528

e-mail: euroidea.fsk@gmail.com

www.euroidea.wordpress.com

Finansowane przez Unię Europejską. Poglądy i opinie wyrażone są jednak wyłącznie poglądami autora (autorów) i niekoniecznie odzwierciedlają poglądy Unii Europejskiej lub Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Ani Unia Europejska, ani EACEA nie ponoszą za nie odpowiedzialności.

**Co-funded by
the European Union**